

veliko bolj. Nič pod Bogom je ne more pripraviti do tega, da bi me razumela. Tudi njen temperament se ne sklada z mojim. Zdavnaj sem že to opazil, pa pomoči ni." Tako je prišlo do ločitve; najstarejšega sina je vzela mati, ostalih osem otrok je ostalo pri očetu. Toda od tega časa se je pesnikov nemir vedno večal in 9. junija 1870. je Charles Dickens podlegel srčni kapi. Nobeden njegovih sinov ni podedoval očetovega duha; kakor da je prokletstvo na njih: večinoma so umrli v tujini, v Indiji, Kanadi, Avstraliji, New Yorku in na morju. — Slovenci imamo doslej dva prevoda iz Dickensa: Povest o dveh mestih in Oliverja Twista.

Henri de Régnier. Ta mesec je Francoska Akademija sprejela medse prvega simbolista, Henrija de Régnierja. Doslej simbolistična šola še ni bila zastopana med nesmrtniki in tudi Régnier se ima deloma

bole, bežeče nimfe, predrzne satire, smejoče favne in dirjajoče kentavre. Simbolistom priporoča, naj bodo jasnejši, ker iz iste čaše, iz katere se sami opajajo, srkajo tudi drugi.

„Umetnost ljudstvu!“

V Monakovem so zasnovali koncem l. 1909. eminentno kulturno delo. „Splošna zveza za krščansko umetnost“ („Allgemeine Vereinigung für christliche Kunst“) je začela izdajati pod geslom „Umetnost ljudstvu!“ („Die Kunst dem Volke!“) poljudne monografije o umetnosti. Njen namen je popularizirati pravo, lepo, srce blažečo in dvigujočo umetnost in tako obvarovati ljudsko dušo pred osladno in čestokrat razbrzdano laži-umetnostjo naših dni, ki tudi izkuša vse preplaviti in — zastrupiti. To je plemenit, visok cilj: krščanska vzgoja in izobrazba najširših ljudskih slojev

Z BOJIŠČA: OD ITALIJANSKIH VOJAKOV POSTRELJENI ARABCI.

zahvaliti za zeleni akademski frak slavi svojega tasta Heredia. Régnier je zavzel v Akademiji mesto umrlega Eugena Voguéja, kateremu v čast je moral po stari navadi govoriti svoj prvi govor. Pečal se je mnogo in ostentativno z Voguéjevim odličnim pokolenjem ter nato prešel na njegove slovstvene zasluge. Vogué je prvi seznanil Francoze z ruskim romanom. Ko je l. 1886. izšla njegova knjiga „Le Roman Russe“, je Francija komaj malo poznala Turgenjeva, Tolstoj in Dostojevski sta ji bila še popolnoma neznana, tako da je Voguéjevo delo bilo pravo odkritje. To mu je odprlo vrata Akademije.

Čast, da mladega nesmrtnika pozdravi, je imel grof de Mun, znani katoliški sociolog in politik, čigar ostra beseda tudi Régnierju ni prizanesla. Izvajal je, da je bral vse Régnierjeve romane, ko je bil stotnik pri kirasirjih. Za častnika je tako berilo izborna, toda on je sedaj premalo kirasirja, da bi mogel še uživati Régnierjeve romane. Pesmi pisateljve so mnogo boljše kot njegova epična dela. Simbolizem se zdi de Munu še nedoločen pojav, simbolistično pesništvo pretemno in preosebno; on ne ve, kako naj razume njega sim-

na podlagi krščanskih umetnostnih idealov. To je obenem prekrasna apologija prave, krščanske kulture. — Mi z navdušenjem opozarjamo na to znamenito podjetje. Publikacije monakovske „Splošne zveze“ so tako krasne in tako poceni, da zaslužijo, da jih tudi pri nas dobi v roke vsak le polizobraženec. Imenitno bodo služile doma, v šoli, v društvih, pri predavanjih itd. V zvezkih po ca. 50 strani na kvartu (fin papir) vsebujejo čudovito lepo izdelane reprodukcije prvih del največjih mojstrov. Slike spremlja za uvod življenjepis dotičnega umetnika, potem pa lahko opisovanje slik. Dozdaj je izšlo 7 zvezkov, in sicer:

1. Albrecht Dürer (s 60 slikami).
2. Ludwig Richter (s 66 slikami).
3. Weihnachten in der Malerei (z 48 slikami).
4. Beato Angelico (s 65 slikami).
5. Berühmte Kathedralen des Mittelalters (z 61 slikami).
6. Jos. Ritt. v. Führich (s 64 slikami).
7. Moritz v. Schwind (s 56 slikami).